

gene skulde komme; det ærede Medlem behøvede blot at læse den. Ja, der staar i § 7, at det er Opholdskommunen, med Refusion af Forsørgelseskommunen, der skal betale; men det er kun Omsvøb, det er, fordi den højtærede Minister ikke ved, hvor Pengene skal komme fra, at han ikke svarer anderledes. Det er dog Kommunerne, der saa skal betale det. Men hvorledes kan vi her fra Statens og fra Lovgivningsmagts Side blive ved Gang efter Gang ved Love at vælte Byrder over paa Kommunerne? Kommunerne skal dog skaffe Pengene, stjele dem kan de dog ikke. Det bliver altsaa i sidste Instans Skatteborgerne, der bliver blokket, og lad det saa hedde Statsskat eller Kommuneskat, Navnet er mig ganske uden Forskel; den, der har Skoen paa, ved, hvor den trykker. Jeg tror ikke, at man i Øjeblikket kan komme til Skatteborgerne og sige: Vi drejer Skruen endnu en Gang, der er ogsaa noget for Skatteskruen, der hedder, at den kan gaa over Gevind, og den er ikke saa forfærdelig langt fra det. Hvis den højtærede Socialminister ikke har nogen bedre Anvisning end den paa Evigheden og Kommunerne, staar det smaat til med Gennemførelsen af et Lovforslag som dette.

Der er saa blevet talt om, at jeg overhovedet gik ind paa Lovforslaget. Jeg synes, at man, selv om man med Hensyn til Formaalet og Princippet ikke er stemt for et Forslag, alligevel maa have Lov til at kritisere Lovforslagets Enkeltheder, naar Forslaget kommer til Drøftelse her, og paapege, at hvis det endelig skulde blive vedtaget af andre end ens Meningsfæller, maa det ændres dér og dér, idet der er visse Huller og Mangler, der trænger til at blive udfyldt og afhjulpet. Jeg omtalte ogsaa Flertallet i Landstinget, men der er adskillige Spørgsmaal, hvor Regeringen end ikke har Flertal i det høje Folketing. Jeg behøver blot at nævne Formueafgiften og det meget omtalte Afrustningsforslag. Man kan sige sig selv paa Forhaand, at for disse Forslag er kun et eneste Parti her, nemlig Socialdemokratiet, der vil altsaa ikke en Gang i Folketinget kunne blive Flertal for dem.

Naar der har været anket saa meget over det Væld af Lovforslag, der har været fremsat, har det dog ikke saa meget drejet sig om Vældet af Lovforslag som om Værdien af dem. De er efter min Mening socialdemokratisk Propaganda og ikke saa forfærdelig meget mere. Og naar den højtærede Socialminister fra dette Sted har sagt, at naar Socialdemokratiet en

Gang gaar af som Regering, vil det have gjort en Indsats, der vil blive staaende, vil jeg sige, at der vil ogsaa være en Bunke Lovforslag, der vil blive liggende. Og det er netop det, der karakteriserer den Regering, der sidder i Øjeblikket.

Der er blevet talt om Bourgeoisiets Kvinder. Jeg tror ikke, at Bourgeoisiets Kvinder mere end Socialdemokratiets og Radikalismens Kvinder har været Forkæmpere for Kvinders Ligestilling med Manden. Det er ikke noget, man kan tillægge Bourgeoisiets Kvinder. Det er Socialdemokratiet, der i første Række ved Siden af det radikale Parti har kæmpet baade ude i Landet og her fra denne Talerstol for Kvinders fulde Frigørelse og hendes fulde Ligestilling med Manden.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa alle de Bemærkninger, den højtærede Minister ofrede paa min Person og min Façon, dem skal jeg skænke ham. Jeg skal kun udtale min Beklagelse over at have tilføjet den højtærede Socialminister en saadan Smerte at skulle tale overflødige Ord — for dem er han jo ikke nogen Ynder af.

Dahlgaard: Naar det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz taler om den Kamp, der har staaet for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder, saa henholder hun sig altid — og de Kvinder, som Socialministeren kalder Bourgeoisiets Kvinder, henholder sig ogsaa altid — til det formelle i Ligheden, medens Kampen for dem, der har ført den frem, altid har staaet paa det reelles Omraade. Det er ikke Bogstaven, det er ikke den formelle Ligestilling, men den virkelige, reelle, det har drejet sig om. Ellers vilde man overhovedet ikke have kunnet gaa til en Beskyttelsesforanstaltning som den, vi allerede kender i Fabriklovgivningen om Forbud mod Kvinders Arbejde 4 Uger efter Fødselen. Det er ikke Ligestilling, hvis man vil holde sig til Bogstaven, til det formelle. Men det reelle er det afgørende, saaledes er det dog paa alle Omraader i Livet. Ethvert Begreb maa opfattes med Intelligens; bliver det ikke det, saa bliver al Diskussion Formalisme.

Jeg vil dernæst blot gøre en enkelt Bemærkning overfor det ærede Medlem Hr. Rudfeld. Han sagde, at det altid har været Venstres Synspunkt overfor Beskyttelseslovgivningen, at det maa dokumenteres rent statistisk eller paa anden Maade, at der foreligger for Sundheden skadelige